

Као да српска влада тргује Косовом. Да је заиста тако, као што (ипак) није, то би у неким тренуцима значило да смо постали не много часни, али макар паметни трговци који продају оно што је већ продато. Влада Републике Србије, међутим, не тргује Косовом мада се пред оним малобројним које то интересује – претвара да то ради. Звучи апсурдно, али док прича да не тргује, она се заправо прави да тргује. Тиме навлачи на себе љутњу оних патриота који још увек не знају, или се и они праве да не знају, да се нема више чиме трговати. И оних „еуропејаца“ који још увек нису схватили да ми нећемо ускоро ући у ту Унију макар продали не само Косово него и све „регионе“ заједно са Београдом који је ионако регион за себе.

Не тргујемо Косовом из простог разлога - сви знају да Косово није у нашем власништву. Зна свет, знају Албанци, знају чак и Срби са Косова. Оне који нису са Косова ионако не занима. Продали смо га за премало новца да бисмо купили чланство у ЕУ.

Када се наше новине напуне изјавама енглеског дипломате који каже да Косово и Европа нису нека два одвојена колосека и када се правимо да нас је то изненадило – то само значи да још увек не умемо лепо да кажемо да смо знали од почетка. Знали смо, наравно, и у време када је неко смислио неуверљиви слоган "И Косово и Европа" када је Србија гласала за неку другу опцију, а онда је ипак (супротно логици) већина одахнула када је влада Србије направила ову коалицију о којој више ниједан иоле пристојан човек не може да нађе лепу реч.

Да ли би Србија заиста желела преговоре о евентуалној подели? Да ли би иједан српски политичар знао шта да ради са северним Косовом и шта сутра када Албанци потегну питање Бујановца и Прешева?

Србија каже да не жели поделу. А прави се да жели, и прави се да тргује севером Косова. Ако је главни циљ ове владе, као што очигледно јесте, стајање пред вратима Уније, и ако јој из те Уније све чешће стижу поруке да нема ништа од поделе, да је прича о „борби за Косово“ већ депласирана и на крају досадна, ако са друге (или те исте) стране Албанци на причу о подели потегну питање Бујановца и Прешева, такозване Прешевске долине или „Источног Косова“ како га називају неки од њих – ако је прича о преговорима незанимљива и грађанима Србије, а постаје све мање уверљива грађанима Косова српске националности – ако је то тако, а све показује да јесте – онда је то једна

демагогија која губи сваки смисао.

Коме онда треба та демагогија? Ко још има корист од „трговине Косовом“?

Можда најмање та влада Србије која се још увек плаши да отворено саопшти грађанима да смо и овај пут изгубили и јер би ова власт желела да бар у нечијим очима испадне успешнија када је у питању „национални интерес“ од оне власти која је већ десет година крива за све.

Можда влада Србије заправо зна шта ради, само то вешто крије од својих грађана и можда алхемија којом се бави превазилази скромну памет обичних смртника, неупућених у овај необични мистицизам.

Од глуме да се тргује Косовом једину непосредну корист у овом тренутку имају косовско-српски параполитичари, они који вероватно никада не би ушли у авион да није било преговора на којима су углавном имали улогу пристојно плаћене икебане. Они који са муком баратају српским језиком и са тешкоћом прате шта им прича преводилац док састанче са „међународним“. Они које је изнедрило невреме, што су као муљ са дна језера, примитивни, они лопови, што им снага и моћ леже у страху и беди неке шаке Срба који су остали на тој територији...

Од представљања да се тргује Косовом корист имају и албански параполитичари, јер док год је негде у ваздуху присутно српско непристајање на независно Косово они имају шансу да преживе. Ни са њима нико не би разговарао него би већина седела по затворима, што западноевропских земаља, где се баве пословима од којих се свету углавном диже коса на глави, што по затворима у Хагу или у Србији. Што у косовским затворима.

Изиравање трговине Косовом одговара, наравно, и криминалцима. Да озбиљан криминал не може да опстане без споразума са државом или са појединим њеним представницима није никаква тајна. Дакле, ово изиравање трговине Косовом одговара и самопроглашеној косовској држави исто колико и Републици Србији, јер није то мали новац који се обрће на месту без закона.

Апстрактна трговина Косовом управо је сразмерна врло конкретној трговини следећим артиклима: земљом (имањима, што државним – српским, што приватним и албанским и српским), људима (било да је реч о лаковерним „девојкама из Србије“ које долазе да зараде неки динар по косовским кафанама у нади да нико неће сазнати какав су то посао нашле у тамо некој бестрагији на путу између Грачанице и Гњилана, било да је реч о Албанкама или Украјинкама које су дошле истим послом, било да је реч о несталима са којима се такође тргује на обе стране), дрогом, цигаретама (овде на паклама пише да је пушење штетно по здравље и на албанском и на српском језику, а на којим се све местима то штампа по Косову била би занимљива тема), горивом (које се довози из Србије, ослобађа пореза а онда продаје по целом Косову – зарада је огромна, и онај који не ради са обе владе једноставно не може да се бави тим „бизнисом“), краденим колима... и уопште свим оним стварима које човек (не)може да замисли.

Најбоља парадигма за трговину Косовом могла би да буде куповина српске земље. И албанске, али о томе сам писала док сам била на северу и много је ружно. Ружно према Србији, од које су купци албанске земље узимали огромне паре за овај посао од „националног интереса“, делили је са албанским продавцима и сасвим је незамисливо да се део тог новца није враћао у Београд. Али то је већ друга прича.

Прича о „трговини Косовом“ са којом сам упозната откад сам на југу нешто је другачија. Свакоме је више-мање познато име Беџета Пацолија. Његов брат Исмет, задужен за овај посао, често седи у Грачаници. Када у локалу сретне каквог српског политичара, шаље туру пића за сто. Његова љубавница, Српкиња, чудно биће, крупна жена, задужена је да преговара. Убеђује српске сељаке да продају оно мало што је остало око Лапљег Села и Грачанице. Ови људи нису непоштени на начин на који је то, рецимо, директор једног угинулог српског гиганта који је својевремено преписао своју кућу на албанску комшину да би исту откупио новцем Републике Србије у име „борбе за Косово“.

На неки други начин, опет, страшнији су. Они, истина, не краду своју самопроглашену републику, али је порекло њиховог новца, као и лешинарски посао обигравања око несрећних, углавном старијих српских домаћина, прича која више спада у домен литературе него што би могла да буде обухваћена новинским чланком. Да је Косово један мали Макондо, место које ће једног дана нестати у забораву када стара српска нација посенили пред смрт, јасно је свакоме ко се овде задржао довољно да га више ништа не чуди. Ни летеће цркве о којима може да се чује од сеоских учитељица, ни чистота неких у овом времену изгубљених људи, ни аморалност оних који верују да нису изгубљени...

Ни избегличке зграде које зидају српски парapolитичари албанским новцем да би у њих усељавали несрећнике који имају „везу“ (читај – новац), ни те избеглице које прво продају земљу на Косову да би се вратили у станове које ће опет добити на те волшебне начине, ни презир Срба који су остали на својим имањима према онима који живе у избегличким центрима – јер, кажу, ови имају бар по један стан „у Србији“, а седе ту само да би могли да аплицирају за још неки на Косову...

Ко на крају тргује Косовом? Неколицина каријериста из Београда, страначки кадрови који се уграђују у послове око „националног интереса“, неки српски „политичари“ са Косова који су до пре једну деценију били лимари... и неки олош, неки свет који се сналази у једној другој трговини – а која доноси сасвим довољно новца да се њиме може купити било која странка, као што се то десило на недавним изборима у Косовској Митровици када је један сумњиви субјекат шетао градом са једним страначким лидером за Косово.

Влада Србије, дакле, док се прави да тргује Косовом, погледом тражи излазна врата. Као небројено пута до сада. Не треба се присећати деведесетих и РСК, не треба анализирати – треба само бацити поглед на вести када је реч о Републици Српској.